

[Diderichsen.]

interesseret i. Det er jo ikke mindst på det sikkerhedsmæssige område, vi har store fællesinteresser med Tyskland, og derfor må vi sige, også her under denne afslutningsdebat, at episoderne i Randers omkring NATO-øvelsen med deltagelse af tyske ingeniørtropper har været skadelige for Danmarks anseelse i verden.

Der er i denne afslutningsdebat ikke faldet et eneste ord om kulturpolitik, og det svarer måske ganske godt til den betydning, kulturpolitikken i øjeblikket har inden for det samlede politiske område; men det skulle nødig svare til den betydning, dette vigtige område får i fremtiden. Det, der er sket på det kulturpolitiske område her i tinget i den forløbne session, har desværre ikke vist sig som et berømmeligt kapitel for folketinget.

Jeg tænker på spørgsmålet om kunstfonden, og jeg tænker også, set fra mit synspunkt, på den foreløbige løsning af håndskriftproblemet. Jeg må i den anledning lige nævne over for det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at når det ærede medlem særligt fremhæver det nordiske synspunkt, må jeg sige, at jeg har svært ved at se det nordiske perspektiv i denne sag, hvor ofte denne frase end bliver gentaget. Det er som bekendt både i Sverige og Norge den langt fremherskende mening, at disse håndskrifter havde deres rette plads her i landet, og at løsningen af denne sag formentlig mere vil fremkalde splid end enighed i Norden. Hvis nordisk samarbejde i det hele taget efterhånden skal udvikle sig til at blive identisk med dansk eftergivenesshed, må jeg sige, så står jeg med stor kølighed over for det nordiske samarbejde. Jeg beklager også, at Island har begået den taktløshed allerede nu at afholde ligefrem officielle sejrsfester med officiel flagning og vistnok, hvis man kan stole på avisreferater, også med takkegudstjenester.

Hvad angår folketingets arbejdsformer, vil jeg gerne som nyt medlem have lov til at sige, at man kan jo nok føle en vis skuffelse over de daglige arbejdsformer herinde. Man har en følelse af, at hele maskineriet arbejder for tungt, og jeg fremsætter også her håbet om, at der snart må blive gennemført reformer af en sådan karakter, at arbejdet vil få en mere sagligt præget

form og gå hurtigere fra hånden, uden at det netop går ud over det saglige arbejde.

Der er en sjov ting, jeg har lagt mærke til, og det er, at der i det officielle sprog herinde overhovedet ikke eksisterer partier, og når man tænker på, at der jo altid siges grupper, så eksisterer der kun grupper, ikke partier, hvilket vist også, så vidt jeg ved, er i overensstemmelse med den oprindelige grundlov, der ikke forudså dannelsen af sådanne egentlig fastorganiserede partier. Der er for megen skyggeboksning mellem disse partier, og i det hele taget synes man nok, at partierne formelt har en lidt for stærk tendens til at arbejde ud fra rent egoistiske synspunkter.

Herved kommer jeg så til et punkt, som jeg gerne ville sige en lille smule nærmere om i tilknytning til det udtryk, som det ærede medlem hr. Poul Møller brugte forleden om muligheden for en midterblok i dansk politik, og den kritik, den skepsis, hvormed det ærede medlem stillede sig over for en sådan mulighed. Jeg tror — ganske modsat det ærede medlem hr. Poul Møller — at der er betydelige muligheder for at skabe en sådan nydannelse i dansk politik, og jeg tror det, fordi jeg ved fra mange kredse, at der er et stort behov for en sådan midterblok. Nu vil jeg netop ikke bruge ordet blok, for min tanke går ikke i retning af en blokdannelse. Jeg vil hellere bruge ordet bevægelse, fordi dette bevægelsesmoment for mig er noget ganske centralt i den politiske udvikling, som foregår i øjeblikket.

Jeg tror, at når man er fagpolitiker, som det ærede medlem hr. Poul Møller og mange andre i denne sal har været det med lidenskab og iver i mange år, kommer man let ind under den indflydelse, at man bedømmer situationen ude i befolkningen ud fra ret snævre kredse. Partierne har en vis tendens til at lukke sig, man omgås de samme mennesker, taler med de samme grupper og får derfor ikke så stærkt øje på som andre, der ikke står i et sådant fagpolitisk arbejde, at der er store, brede lag i befolkningen, som netop står uden for disse specielt interesserede grupper. Det er min bestemte opfattelse, at der netop her i landet findes sådanne grupper, som sjældent kommer politisk til orde, fordi de ikke rigtig har noget organ eller nogen vilje til at gøre sig politisk gældende. Samtidig er der mange